

даренъ; но веднѣга познахъ че съмь былъ станалъ робъ на принца, отколкото неговъ любезенъ другаръ. Трѣбваше ми да ся отричамъ на секъ минутъ отъ моитъ наклоненія, та да слѣдвамъ неговитъ. Той обичаше ловитѣжъ, а пакъ азъ спокойствието; при сичко туй, бѣхъ одѣлженъ секой день да търчъ съ него по горитъ; завърщахъ ся въ палата много уморенъ, и съ едно голѣмо желаніе искахъ да си легна. Но никъкъ; случеше ся, та нѣкоя голѣмка господжа даваше нѣкой балъ, или нѣкое угощеніе; тя ми правеше честь, та мя повыкваше за да придружъ царя; азъ сърдитъ отивахъ тамъ; но пріятелството на принца мя поутишаваше малко нѣщо. Има около петнаесетъ дни отъ когато той ся отнесе да говори съ единъ пріятелскы поглѣдъ на єдного отъ господиновцитъ въ двора му, той му даде двѣ порѣчванія, и каза че го държеше за много почтенъ чловѣкъ. Отъ тогава азъ видѣхъ най-добръ, че съмь загубенъ, и прѣкарахъ много ноци безъ да спя. — Но, каза рыбарътъ, като прѣкъсна думѣтъ на госта си, мигаръ царътъ ви показваше грозно лице, и вы необычаше вече? — Опростете ми, отговори чловѣкътъ, царътъ ми показваше повече пріятелство отъ обыкновенното; смислете ся обаче че той не обичаше само мене, и че цѣлъ свѣтъ казваше, че този господинъ щеше да му постане вторый любезникъ. Вый добръ усьщате, че туй неможеше да ся търпи, и малко остана да умрѣ отъ жалъ. Снощи ся оттеглихъ въ одажѣтъ си твърдѣ нажаленъ, и като бѣхъ самичакъ, почнахъ да плача. Веднѣга видѣхъ єдинъ высокъ чловѣкъ съ єднѣ твърдѣ пріятнѣ физіономіѣ, който ми рече: „Азаеле! смилихъ ся на твойтъ неволя; искашь ли да бѣдешъ спокоенъ? откажи ся